

*Londýn, sobotní dopoledne.*

Ještě to nevíš, ale za necelé tři minuty tě čeká nejtěžší zkouška ve tvém životě. Zkouška, o jejíž existenci nemáš ani tušení, ale bude to bolet, jako když se ti na jemnou kůži přitiskne rozžhavené železo.

Zatím jen tak v poklidu procházíš nákupní galerií připomínající starověké atrium. Po deseti deštivých dnech se na nebe zase vrátila krásná tyrkysová barva. Prosklené stěny obchodního centra rozzářily sluneční paprsky a okamžitě ti zvedly náladu. Na oslavu příchodu jara sis pořídila ty červené šatičky s bílými puntíky, které ti padly do oka už před čtrnácti dny. Máš radost, skoro se vznášíš. Čeká tě příjemný den, nejdřív půjdeš se svou nejlepší kamarádkou Jul' na oběd, potom spolu zaskočíte na manikúru, určitě na nějakou výstavu v Chelsea a na závěr si večer zajdete do Brixtonu na koncert PJ Harveyové.

Poklidná plavba v bezpečných meandrech tvého pohodlného života.

Ale najednou si ho všimneš.



Světlovlasý chlapeček v džínových kalhotách s laclem a tmavě modrém námořnickém kabátku. Tak dvouletý, možná o něco starší. Veselé ohníčky ve velkých rozzářených očích za brýlemi s barevnými obroučkami. Hošík s jemnými rysy a kulatoučkým obličejem orámovaným krátkými kudrnatými vlásky lesklými jako stébla slámy v letním slunci. Chvíli ho zdálky pozoruješ. Jdeš blíž a s každým krokem tě jeho tvář fascinuje čím dál víc. Ta čistota a nevinnost, světlo, prostor, který ještě nestačily poznamenat zlo a strach. Na jeho tvářiče čteš jen nekonečné možnosti. Radost ze života, štěstí ve své ryzí podobě.

Ted' si tě všimne i on. Obličej mu roztaje v úsměvu. Je nevinný i spiklenecký. Hrdě ti ukazuje svoje kovové letadélko, svírá je baculatými prstíky nad hlavou a předvádí ti, jak létá.

„Vrum, vrum...“

Taky se na něj usměješ a zmocní se tě zvláštní dojetí. Celým tělem se ti pomalu rozlévá pocit, kterému nerozumíš, šíří se jako jed, a potom tě zaplaví nevysvětlitelný smutek.

Klučík rozpřáhne paže a rozběhne se kolem kamenné fontánky, z níž voda tryská vzhůru do kupole nákupní galerie. Chvíli si myslíš, že poběží k tobě a vrhne se ti do náručí, ale...

„Tati, tati! Dívej, já lítám jako letadlo!“

Podíváš se výš a tvůj pohled se střetne s očima muže, který chlapce v letu chytne do náručí. Projede tebou ledové ostří a srdce se ti zastaví.

Toho muže znáš. Před pěti lety jste spolu chodili, trvalo to něco přes rok. Kvůli němu jsi opustila Paříž, odjela na Manhattan a změnila práci. Půl roku jste se dokonce pokoušeli o miminko, ale nikdy se to nepovedlo. Potom se ten člověk vrátil ke své bývalé ženě, se kterou už jedno dítě měl. Udělala jsi všechno, aby sis ho udržela, ale nestačilo to. Tehdy sis dost vytrpěla a ted', když sis myslela, že jsi dokázala obrátit list, jsi ho potkala a zase to zabořelo.

Ted' už chápeš, co jsi cítila. Říkala sis, že to dítě mohlo být vaše. Že mělo být vaše.

Muž tě hned pozná, ale neuhne očima. Z nešťastného výrazu pochopíš, že je překvapený stejně jako ty, trochu zahanbený, a že je mu ta situace nepříjemná. Čekáš, že za tebou přijde a osloví tě, ale otočí se na podpatku a vláčí potomka pryč.

„Pojď, Josefe, musíme jít.“

Otec se synem se vzdalují a ty nemůžeš uvěřit tomu, cos slyšela. Josef bylo jedno ze jmen, které jste chtěli dát svému budoucímu dítěti. Oči se ti zamlží. Cítíš se zrazená. Z ničeho nic na tebe padá nesmírná únava, nohy ti ztěžknou, několik minut nejsi schopná pohybu, jako bys zkameněla, v krku ti roste boule.



Jen za cenu velkého úsilí se ti podaří najít cestu z obchodního centra ven. V hlavě ti hučí, pohybuješ se mechanicky jako stroj, nohy a paže váží snad tunu. U Saint James Parku dokážeš ještě zvednout ruku, abys mávla na taxík, ale celou cestu se třeseš, bojuješ s myšlenkami, které na tebe neodbytně dorážejí ve snaze zjistit, co se s tebou děje.

Když za tebou zapadnou dveře od bytu, jdeš si hned napustit vanu. V pokoji necháš zhasnuto. Oblečená padneš na postel a zůstaneš bez hnutí ležet. V hlavě ti běží obrazy dítěte s letadlem a najednou se veškerá beznaděj, kterou jsi pocítila při setkání s bývalým milencem, přetaví do pocitu strašné nicoty. Prázdnoty, která ti nedovolí se nadechnout. Rozpláčeš se, ale říkáš si, že slzy v sobě mají něco očištného a že krize přejde sama od sebe. Avšak bolest stále roste, rozpíná se, valí se přes tebe jako ohromná vlna, odnáší tě s sebou, boří všechny hráze a uvolní roky potlačovanou nespokojenost, hořkost a zklamané naděje. Oživí všechny rány, které se zdály být zhojené.

A pak nastoupí panika, plíží se jako chladná příšera celým tělem. Skokem jsi na nohou. Srdce ti zběsile buší. Před několika lety už jsi něco podobného zažila a špatně to skončilo. Úplně zbytečně si to opakuješ, to, co se teď děje, už zastavit nemůžeš. Nejsi schopná ovládnout třes, který tebou lomcuje. Dopotáčíš se do koupelny.

Skříňka na léky. Spousta lahviček. Leháš si do vany, už přetéká, ale ty jsi ještě napůl oblečená. Voda je asi moc horká, nebo studená, nevíš a je ti to jedno. Hrudník máš jako ve svěráku. V břiše propast. Před očima šedočerný obzor bezbřehé bolesti.

Neuvědomovala sis, že to došlo tak daleko. Je pravda, že v posledních letech jsi byla tak trochu ztracená, a už dávno jsi věděla, že život je křehký. Ale nenapadlo tě, že dnes ztratíš půdu pod nohama tak rychle. Především jsi nevěděla, že v tobě dřímá tohle bahno. Ta tma, ten jed, ta mizérie. Pocit věčné samoty, který se znenadání hlásí o slovo a který tě děsí.



Tuby léků se na hladině pohupují jako lodě v bezvětří. Otevřeš je a polykáš prášky po hrstech. Ale to ti nestačí. Musíš věci dotáhnout do konce. Tak vysuneš z holicího strojku ležícího na vaně žiletku a přejedeš jí po zápěstích.

Vždycky jsi tvrdě bojovala, ale dnes už ti došly síly, protože tvůj nepřítel nezná oddechu a protože sama sebe nepoznáváš. Když přiblížíš ostří k zápěstí, vybavíš si tu iracionální radost z dnešního rána, kdy jsi oknem zahlédla venku slunce.

Potom přichází ta zvláštní a uklidňující chvíle, kdy víš, že kostky jsou vrženy a tvoje cesta s jednosměrnou jízdenkou právě začala. Jako zhypnotizovaná pozoruješ, jak se tvoje krev ve vodě rozpouští a kreslí nevýslovně krásné obrazce. Cítíš, že se vzdaluješ, a říkáš si, že se aspoň zbavíš té bolesti, a v té chvíli je to pocit k nezaplacení.

Horkou párou se vydáváš na cestu do pekel a znovu se ti vrací obraz malého chlapce. Vidiš ho na pláži u moře. Někde v Řecku nebo v jižní Itálii. Je úplně blizoučko. Tak

blízko, že cítíš, jak voní pískem a obilím, vnímáš vůni, která tě uklidňuje jako vánek na sklonku letního dne.

Když zvedne hlavu a podívá se na tebe, s dojetím si uvědomíš půvabné rysy jeho obličeje s malým ohrnutým nosíkem, mezi zuby má mezírku a jeho úsměv je díky ní neodolatelný. Rozpřáhne ruce a začne kolem tebe běhat dokolečka.

„Mami, podívej se, lítám jako letadlo.“